

Szegedi Törvényszék K. 700.368/2025/18.

Adóügyek; egészségügy

városi Törvényszék

Az ügy száma: 13.K.700.368/2025/18.

A felperes: Felperes1

(Cím2)

A felperes hozzátartozói meghatalmazott1

meghatalmazottja: (Cím2)

Az alperes: Alperes2

(Cím3)

Az alperes képviselője: Dobóczkyné dr. Bús Márta kamarai jogtanácsos

(Cím4)

Az ügy tárgya: Egészségbiztosítási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata

ítélet:

A bíróság a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) nap alatt fizessen meg az alperesnek 35.000,- (harmincötezer) Ft perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A bíróság által megállapított tényállás

A bíróság a közigazgatási eljárás során keletkezett iratok, a felperes keresetlevele, az alperes védirata és a felek perben tett nyilatkozatai alapján az alábbi tényállást állapította meg.

A felperes kisadózó egyéni vállalkozó 2024. szeptember 17. napján csecsemőgondozási díj megállapítása iránti kérelmet nyújtott be gyermek neve nevű (a továbbiakban: gyermek) 2024. augusztus 19. napján született gyermeke gondozása címén.

Az alperes CS/EBPEO/33893-3/2024. számú határozattal a felperes részére 2024. augusztus 29. napjától 2025. február 2. napjáig a megállapított bruttó 3.541,93,- Ft naptári napi alappal havi rendszerességgel csecsemőgondozási díjat (a továbbiakban: CSED) folyósított.

A felperes 2025. február 12. napján gyermekgondozási díj megállapítása iránti kérelmet nyújtott be az alpereshez.

Az alperes a felperes 2025. február 18. napján beérkezett nyilatkozata, valamint a Nemzeti Adó- és Vámhivatal vármegyei Adó- és Vámigazgatóság (a továbbiakban: NAV) által 2025. március 5. napján kiállított, 1753408293 iktatószámú adatszolgáltatása alapján megállapította, hogy a felperes 2024. szeptember 1. napjától, - a CSED folyósítása alatt - a kisadózó egyéni vállalkozói tevékenységével összefüggésben jövedelemre/bevételre tett szert. Előbbiekre tekintettel adóalanyiságba tartozó tevékenységet végzett, így részére a CSED 2024. szeptember 1-től 2025. január 31. napjáig jogalap nélkül folyósított ellátásnak minősült.

Az alperes döntése

Az alperes 2025. március 11. napján kelt, CSEBPEO/13540-2/2025. iktatószámú határozatával a 2024. szeptember 1. és 2025. január 31. közötti időszakra vonatkozóan jogalap nélkül felvett CSED visszafizetésére kötelezte a felperest nettó 460.640, - Ft összegben, valamint az összegnek a folyósítás napjától a visszafizetésre kötelező határozat kiadásának napjáig számított 14.105, - Ft kamat megfizetésére. A kerekítés szabályait figyelembe véve a visszafizetendő összeg 474.745, - Ft-ban volt meghatározva.

Rögzítette, hogy a felperes az adóalanyiságba tartozó tevékenységet végzett a CSED folyósítása alatt, ezáltal bevétele keletkezett, továbbá 2024. szeptember hónaptól kezdődően társadalombiztosítási járulék alapot képező jövedelemmel rendelkezett, azonban az erre vonatkozó bejelentési kötelezettségének nem tett eleget, ezért az ellátás felvétele részére felróható, amely alapján a jogalap nélkül felvett ellátást tőle visszakövetelhető.

Döntését a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény (a továbbiakban: Ebtv.) 40. § (1) bekezdés a) és b) pontjára, Ebtv. 41. §-ára, 66. § (1)-(2) bekezdésére, 68/A. § (2) bekezdésére, 70. § (1)-(3) bekezdéseire, 71. § (1)-(2) bekezdéseire, 80. § (3) bekezdésére, az Ebtv. végrehajtására kiadott 217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 1. § (1) bekezdés p) pontjára, a társadalombiztosítás ellátásaira jogosultakról, valamint ezen ellátások fedezetéről szóló 2019. évi CXXII. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 6. § (1) bekezdés i) pontjára, a kisadózó vállalkozók tételes adójáról szóló 2022. évi XIII. törvény (a továbbiakban: Katatv.) 7. § (8) bekezdésére, az Ebtv. végrehajtására kiadott 217/1997. (XII. 1.) Korm. rendelet 49. § (1) bekezdésére, valamint a jegybanki alapkamat mértékéről szóló 45/2024. (IX. 27.) MBM rendelet 1. §-ára alapította.

A felperes keresete

A felperes pontosított keresetében a határozat megsemmisítését kérte és az alperes eljárási költségekben történő marasztalását.

Kifejtette, hogy a Katatv. szerint adózó egyéni vállalkozóként jogszerűen igényelte a CSED-et, a törvényi feltételeknek megfelelt, tekintettel arra, hogy gyermeke születését követően személyes munkát nem végzett a vállalkozásában, azt kizárólag az alkalmazottai végezték. Álláspontja szerint a hatályos jogszabályok nem tiltják, hogy az egyéni vállalkozónak alkalmazottai legyenek, akik a vállalkozás működését biztosítják, miközben a vállalkozó maga nem végez munkát. A CSED folyósítása nem attól függ, hogy a vállalkozás működik-e, hanem attól, hogy az igénylő személyesen munkát végez-e ott. Jogszabály nem írja elő, hogy a CSED jogosultság érdekében a vállalkozást szüneteltetni kell, hanem az a jogszabályi elvárás, hogy a jogosult személyesen ne végezzen kereső tevékenységet.

Utalt arra, hogy az ellátás folyósításnak időszakában nem dolgozott a vállalkozásában, az adóterheket a Katatv. szerint továbbra is fizette, a vállalkozása fenntartása törvényes és jogszerű volt, ahogy az alkalmazottai foglalkoztatása is. Az ellátás összegének visszakövetelése aránytalan és jogszerűtlen, mivel a jogalkotó célja nem a vállalkozások ellehetetlenítése a gyermekvállalás alatt.

Álláspontja szerint a határozat sérti az Ebtv. 42. §-át, a Munka Törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 65. §-át, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. § (1) bekezdését.

Hangsúlyozta, hogy vállalkozása oktatási tevékenység, amennyiben ezt szüneteltette volna, az a tanulóknak komoly hátrányt okozott volna (tanulmányi lemaradás, motiváció elvesztése, szociális kapcsolatok gyengülése, készségfejlesztés elmaradása), továbbá ezen időszak alatt tanórákat nem tartott, kizárólag saját gyermeke gondozásával foglalkozott.

A tárgyaláson egyebekben előadta, hogy a kórházba kerülése után azonnal tanítókat vettek fel a célból, hogy folyamatosan fennálljon a vállalkozás, amelyet szinte haszon nélkül folytatnak. A folyamatosság azért is szükséges, hogy fennálljon az egészségbiztosítási jogviszonya, illetve a házastársa nem magyar állampolgár, és az állampolgársága megszerzéséhez szintén szükséges a vállalkozás megléte.

Utalt arra, hogy CSED folyósítása alatt a nők jelenleg dolgozhatnak, amikor a vonatkozó határozatot meghozta az alperes, álláspontja szerint ezen szabály vonatkozott rá.

Az alperes védekezése

Az alperes védíratában a kereset elutasítását kérte és a felperes perköltségben való marasztalását.

Hangsúlyozta, hogy a kisadózó vállalkozók tételes adója szerinti adózást jogszerűen választó egyéni vállalkozó esetében bevételnek minősül minden, a vállalkozással összefüggő vagyoni érték, így az alapján a tételes adót meg kell fizetnie. Amennyiben a Katatv. alapján bevételt szerez, illetve az egyéni vállalkozóról és az egyéni cégről szóló 2009. évi CXV. törvény (a továbbiakban: Evecv.) 16. § (1) bekezdése alapján alkalmazott foglalkoztat, akkor tevékenységet végzőnek minősül.

Utalt továbbá arra, hogy a felperes által felhozott Mt. 65. §-a felmondás szabályait részletezi, annak (3) bekezdése említi a szülési, az apasági és szülési szabadságot, azonban a fenti rendelkezések egyéni vállalkozók esetében nem alkalmazandók, valamint nem tartalmazznak szabályokat a CSED-re való jogosultság kapcsán. A felperes által hivatkozott Art. 1. § (1) bekezdése jelen ügy kapcsán nem releváns tekintettel arra, hogy a felperes a kisadózó, vállalkozók tételes adója szerinti adózást választotta, ezért rá a Katatv. 7. § (8) bekezdése vonatkozik.

A tárgyaláson előadta, hogy a felperes azzal, hogy foglalkoztatóvá vált, irányította az alkalmazottait, az már a személyes közreműködést feltételez, ezen fogalmat kimeríti.

A bíróság döntése és annak jogi indokai

A felperes keresete alaptalan.

A bíróság a közigazgatási perben a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) alapján azt vizsgálja, hogy a keresettel támadott közigazgatási cselekmény jogszerű-e, megállapítható-e a felperes vonatkozásában azzal okozott jogsérelem vagy sem. A jogsérelem bekövetkezhet anyagi jogi és eljárásjogi szabályok megsértésével és megvalósulhat úgy is, hogy a közigazgatási hatóság az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezte, azzal azonban, hogy csak olyan jogszabálysértéseknek van jelentősége, amelyek az ügy érdemi elbírálására kihatóak voltak.

Jogszabálysértő a határozat, ha megalapozatlan, érdemben nem felel meg a jogszabályi előírásoknak, meghozatalakor nem megfelelő jogszabály alkalmazására került sor, vagy a helyesen kiválasztott jogszabályt tévesen értelmezték, a döntés indokolásából nem derül ki a hatóság által megállapított tényállás, a döntés alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezés és az abból levont jogi következtetés, vagy a közigazgatási eljárás során olyan jelentős eljárási szabálysértés történt, amely a döntés érdemére is kihat.

A Kp. 2. § (4) bekezdése szerint, ha e törvény eltérően nem rendelkezik, a bíróság a közigazgatási jogvitát a kereseti kérelem, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között bírálja el. A bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe.

A Kp. 85. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a közigazgatási tevékenység jogszerűségét a kereseti kérelem korlátai között vizsgálja.

A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) 2/2011. (V. 9.) KK véleményében foglaltak szerint a kereseti kérelemhez kötöttség elve közigazgatási perben is érvényesül. A bíróság csak a keresetlevélben megjelölt jogsértést vizsgálhatja, kivéve, ha semmisségi okot észlel.

Mindez azt jelenti, hogy a közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult közigazgatási perekben a bíróság nem terjeszkedhet túl a kereseti kérelmen és a védíraton.

Az Ebtv. 40. § (1) bekezdése szerint csecsemőgondozási díjra jogosult az a nő, aki a gyermeke születését megelőző két éven belül 365 napon át biztosított volt, és akinek a gyermeke

a) a biztosítás tartama alatt, vagy a biztosítás megszűnését, a szünetelés kezdetét követő negyvenkét napon belül születik, vagy

b) a biztosítás megszűnését, a szünetelés kezdetét követően negyvenkét napon túl baleseti táppénz folyósításának az ideje alatt vagy a folyósítás megszűnését követő huszonnyolc napon belül születik.

Az Ebtv. 66. § (1) bekezdése szerint az, aki egészségbiztosítás ellátásai közül pénzbeli ellátást, baleseti táppénzt vagy utazási költséghez nyújtott támogatást (e szakasz alkalmazásában együtt: ellátás) jogalap nélkül vett fel, köteles azt visszafizetni, ha erre a felvételtől számított kilencven napon belül írásban kötelezték.

Ugyanezen szakasz (2) bekezdése szerint az (1) bekezdésben meghatározott idő elteltével a jogalap nélkül felvett ellátást attól lehet visszakövetelni, akinek az ellátás felvétele felróható.

Az Ebtv. 68/A. § (2) bekezdése alapján a 66. § (2)-(6) bekezdése alapján visszafizetésre, megtérítésre kötelezettet a visszafizetésre vagy megtérítésre előírt összeg után az Art.-ban meghatározott késedelmi pótlékkal azonos mértékű kamatfizetési kötelezettség terheli.

Az Ebtv. 70. § (1) bekezdés a) pontja alapján az egészségbiztosító a követelését a 66. § szerinti visszafizetésre kötelező határozattal, illetve megtérítésre kötelező fizetési meghagyással érvényesíti. A fizetési meghagyás hatósági határozat.

Ugyanezen szakasz (2) bekezdése alapján a 66-68. §-on alapuló követelés a felvett ellátás kifizetésétől öt éven belül érvényesíthető.

Ugyanezen szakasz (3) bekezdése alapján a jogalap nélkül felvett pénzbeli ellátás és baleseti táppénz visszafizetésére kötelező határozatot az a szerv hozza, amely az ellátást megállapította.

Az Ebtv. 80. § (3) bekezdése alapján az ellátásban részesülő - ha a jogszabály kivételt nem tesz - köteles 15 napon belül az egészségbiztosítónak bejelenteni minden olyan tény, illetőleg adatot, amely az ellátásra jogosultságát vagy ellátása folyósítását érinti.

A Vhr. 1. § (2) bekezdés p) pontja szerint keresőtevékenység: Tbj. 6. §-ában meghatározott biztosítási jogviszonyban, valamint egyszerűsített foglalkoztatás keretében végzett személyes tevékenység.

A Tbj. 6. § (1) bekezdés i) pontja szerint az e törvény alapján biztosított a kiegészítő tevékenységet folytató személynek nem minősülő a kisadózó vállalkozók tételes adójáról szóló törvényben meghatározottak szerint bejelentett személy.

A Tbj. 38. § (2) bekezdése alapján a kisadózó vállalkozók tételes adójáról szóló törvényben meghatározottak szerint bejelentett személyek után fizetendő, társadalombiztosítási járulékfizetési kötelezettséget is kiváltó közteherfizetést a kisadózó vállalkozók tételes adójáról szóló törvényben meghatározottak szerint kell teljesíteni.

A Katatv. 1. § (1) bekezdése szerint a főfoglalkozású egyéni vállalkozó az Evtv. szerinti egyéni vállalkozói nyilvántartásban rögzített tevékenysége(i) alapján keletkező adó- és más közteherfizetési kötelezettségének választása és jogosultsága esetén e törvény szabályai szerint tehet eleget.

A Katatv. 2. § 4. pontja szerint a kisadózó bevétele: az egyéni vállalkozó által a vállalkozási tevékenységével összefüggésben bármely jogcímen és bármely formában mástól megszerzett vagyoni érték, ideértve a tevékenység végzéséhez kapott támogatást és a külföldön is adóköteles bevételt, valamint az az összeg, amelyet az adóalany az általa kibocsátott bizonylat alapján az adóalanyisága megszűnése napjáig még nem szerzett meg azzal, hogy nem bevétel (...)

A Katatv. 7. § (8) bekezdése alapján a kisadózó nem fizeti meg az (1) bekezdés szerinti tételes adót azon hónapokra vonatkozóan, amelyek egészében

a) táppénzben, baleseti táppénzben, csecsemőgondozási díjban, örökbefogadói díjban, gyermekgondozási díjban, gyermekgondozást segítő ellátásban, gyermeknevelési támogatásban vagy gyermekek otthongondozási díjában, ápolási díjban részesül,

b) katonai szolgálatot teljesítő önkéntes tartalékos katona,

c) fogvatartott, vagy

d) egyéni vállalkozói tevékenységét szüneteltette,

kivéve ha az e törvény szerinti adóalanyiságába tartozó tevékenységet végez, ideértve különösen, ha az említett időszakban bevételt szerez.

Az Evecvtv. 16. § (1) bekezdése szerint az egyéni vállalkozó köteles személyesen közreműködni a tevékenység folytatásában, azzal, hogy közreműködőként alkalmazottat foglalkoztathat.

A bíróságnak abban a kérdésben kellett döntenie, hogy jogszerű döntést hozott-e az alperes, amikor a CSED visszafizetésére kötelezte a felperest tekintettel arra, hogy az ellátás ideje alatt, a kisadózói egyéni vállalkozói tevékenysége körében, alkalmazottai közreműködésével bevételre tett szert.

Az alperes a felperes részére 2024. augusztus 19. napjától 2025. február 2. napjáig CSED folyósítását állapította meg. A felperes 2025. február 12. napján GYED iránti kérelmet nyújtott be, amelynek elbírálása érdekében az alperes eljárást folytatott le. Az eljárás során megállapította, hogy a felperes - a felek által nem vitatottan - 2024. szeptember 1. napjától a kisadózói tevékenységével összefüggésben jövedelemre tett szert.

A felperes hangsúlyozta, hogy a CSED folyósítása alatt munkát nem végzett, azt kizárólag az alkalmazottai végezték, amely nem lehet kizáró ok a CSED-hez való jogosultságra.

Az Ebtv. preambuluma szerint a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól, valamint azok igénybevételének szabályairól szóló törvényt az Országgyűlés az Alaptörvényben foglalt elvekből kiindulva, az esélyegyenlőség érdekében az állampolgárok számára az egészségük megőrzéséhez, helyreállításához és egészségi állapotuk javításához szükséges egészségügyi ellátásra, továbbá a foglalkoztatottak betegsége miatt kieső jövedelmük részleges pótlására alkotta. A felperes által igénybe vett CSED az egészségbiztosítási pénzbeli ellátásai közé tartozó juttatás, amely esetében - a törvényjavaslat indokolása szerint - a szabályozás ötvözi a társadalombiztosítás két meghatározó elvét: a biztosítási és szolidaritási elvet. Ezeknek az ellátásoknak az alapvető rendeltetése a betegség, anyaság miatt kiesett jövedelem pótlása, ezért mértékük a járulékfizetés alapjául szolgáló jövedelmekhez arányosított.

A fenti elvek és jogalkotói cél érvényesül az Ebtv. 41. §-ban, amely rögzíti, hogy csecsemőgondozási díj nem jár a biztosítottnak, ha bármilyen jogviszonyban kereső tevékenységet folytat.

A Vhr. 1. § (2) bekezdése p) pontja szerint a keresőtevékenység a Tbj. 6. §-ban meghatározott biztosítási jogviszonyban, valamint egyszerűsített foglalkoztatás keretében végzett személyes tevékenység. A Tbj. 6. § (1) bekezdés i) pontja alapján biztosított a kiegészítő tevékenységet folytató személynek nem minősülő a kisadózó vállalkozók tételes adójáról szóló törvényben meghatározottak szerint bejelentett személy. A bíróság e körben rögzíti, hogy a felperes kisadózó, aki főfoglalkozású egyéni vállalkozónak minősül és az egyéni vállalkozói nyilvántartásban rögzített tevékenységei után terhelik adó - és más közteherfizetési kötelezettségek (Katatv. 1. § (1) bekezdés). Az Evecvtv. 16. § (1) bekezdése kimondja, hogy az egyéni vállalkozó köteles személyesen közreműködni a tevékenység folytatásában, azzal, hogy közreműködőként alkalmazottat foglalkoztathat.

A bíróság rögzíti, hogy a Katatv. 7. § (8) bekezdés a) pontjában foglaltak szerint a kisadózó nem fizeti meg a tételes adót azon hónapra, amelynek egészében CSED-ben részesül, illetve a d) pont szerint amennyiben az egyéni vállalkozói tevékenységét szüneteltette, kivéve, ha a Katatv. szerinti adóalanyiságba tartozó tevékenységet végez, ideértve különösen, ha az említett időszakban bevételt szerez. A perben nem vitatott tény, hogy felperes 2024. szeptember 1. napjától kisadózói tevékenységével összefüggésben jövedelemre tett szert, amely után a tételes adót is megfizette. A felperes a keresetében és a tárgyaláson is hangsúlyozta, hogy a Katatv. hatálya alá tartozó vállalkozói tevékenységét több okból kifolyólag nem kívánta szüneteltetni, azt alkalmazottak közreműködésével folytatta.

A bíróság e körben utal arra, hogy a Katatv. 2022. szeptember 1. napi hatályba lépésével megszűnt a mellékállású kisadózói fogalomkör, ezen adózási formát kizárólag főállású egyéni vállalkozóként lehet igénybe venni azon kikötéssel, hogy azzal csak magánszemélyként működő egyéni vállalkozók élhetnek. A kisadózó tevékenységének az egyéni vállalkozói nyilvántartásban rögzített tevékenységei minősülnek, azzal, hogy az egyéni vállalkozó köteles személyesen közreműködni a tevékenység folytatásában, közreműködőként alkalmazottat foglalkoztathat. A bíróság rámutat, hogy a felperes azzal, hogy a Katatv. hatálya alá tartozó adózási formát választotta, elfogadta a jogszabály által előírt feltételek teljesítését és kötelezettségek betartását, amelyek személyes közreműködést feltételeznek.

A CSED-re való jogosultság megállapítása szempontjából az alperesnek az eljárása során az Ebtv. 41. §-a alapján kizárólag azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes bármilyen jogviszonyban kereső tevékenységet folytatott-e az ellátás ideje alatt. A felperes igazoltan 2024. szeptember 1. napjától az egyéni vállalkozói tevékenységét nem szüneteltette, amelyből társadalombiztosítási járulékalapot képező jövedelme keletkezett, amely után a tételes adót megfizette, megszűnt biztosítással rendelkezőkkel azonos csoportba tartozónak nem lehetett tekinteni, amely okán 2024. szeptember 1. napjától 2025. január 31. napjáig a CSED ellátásra nem volt jogosult, azt jogalap nélkül vette fel.

A bíróság megállapította, hogy a fentiek okán az alperes a jogalap nélkül felvett CSED ellátás kamattal növelt összegének visszafizetésére jogszerűen kötelezte a felperest.

A felperes által hivatkozott Ebtv. 42. §-a a CSED összegéről tartalmaz rendelkezéseket, nem az arra való jogosultság szabályairól. A CSED-re való jogosultsági feltételek az Ebtv. 40. §-ban kerültek szabályozásra. A korábbiakban kifejtettek szerint a felperes keresőtevékenységet folytatott, amely okán a Ebtv. 41. §-ban foglalt rendelkezést sértette meg.

A keresetlevélben idézett Art-t az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény 2018. január 1. napjával hatályon kívül helyezte, amelyre tekintettel a felperes által felhívott 1. § (1) bekezdésének megsértésére a bíróság érdemben nem tér ki.

A felperes által megjelölt Mt. 65. §-a a munkaviszony felmondással történő megszüntetéséről tartalmaz rendelkezéseket. A jogszabály hatálya az egyéni vállalkozókra nem terjed ki, egyebekben hivatkozott jogszabályhely a CSED szempontjából rendelkezéseket nem tartalmaz.

A bíróság egyebekben megjegyzi, hogy a felperes által a tárgyaláson hivatkozott CSED ellátásra vonatkozó jogszabály változás a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény végrehajtásáról szóló 217/1999. (XII. 1.) Korm. rendelet módosításáról szóló 199/2025. (VII. 16.) Korm. rendelettel lépett hatályba 2025. július 1. napjától, amely a korábbi szabályozástól eltérően lehetővé teszi az ellátás melletti keresőtevékenység folytatását.

A per az Ebtv. 75/A. § alapján illetékmentes, erre figyelemmel a bíróság e tárgykörben mellőzte a rendelkezést.

A pereszes felperes köteles az alperes részére perköltséget fizetni a Kp. 35. § (1) bekezdés a) pontja alapján alkalmazandó, a Pp. 80. §, 81. § (1) és (5) bekezdései, 83. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése és 4. § (1) bekezdése alapján. Az ellenérdekű fél a perköltség csökkentését nem indítványozta. A perköltség összegét a bíróság az alperes által előterjesztett költségjegyzék-nyomtatványon megjelölt összeggel egyezően állapította, amely az iratanyag tanulmányozásra, védirat elkészítésére vonatkozott, illetve az alperest a tárgyaláson kamarai jogtanácsos képviselte.

Az ítélet elleni fellebbezési jogot a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

város, 2025. október 28.

dr. Altmayerné dr. Kocsis Anita
bíró

TARTALOMJEGYZÉK

Szegedi Törvényszék K. 700.368/2025/18.	1
Adóügyek; egészségügy	1
Indokolás	1